

[Helge Larsen.]

sentlige hensyn til det, som er fremført af oppositionen. Jeg tror, det er rigtigt at gøre det. Jeg tror, det er rigtigt, at man gennem den hyppigere revision af planerne får mulighed for altid at have et passende areal af byggegrunde til udbud inden for de zoner, hvor bebyggelsen skal finde sted. Jeg tror, at den af den højtærede minister foreslåede ændring er bedre end den, som det ærede medlem hr. Axel Kristensen har nævnt, nemlig at man skulle have, så vidt jeg erindrer — det er muligt jeg erindrer forkert — det dobbelte areal af det, man måtte anse for at være nødvendigt inden for en 15-årig periode. Jeg tror, at selv med en sådan bestemmelse vil loven i mange tilfælde komme til at virke for snæver. Adgangen til at regulere disse planer hyppigere, end man har kunnet hidtil, er efter min opfattelse et bedre middel til at nå det mål, vi gerne vil nå.

Jeg skal blot gøre en enkelt bemærkning om et par af de mindre ændringer; jeg tænker her på bestemmelsen om at ophæve det folketingsudvalg, som har fulgt udarbejdelsen af disse byplaner. Jeg har ikke selv været medlem af udvalget, men jeg forstår på ærede ordførere, som har været det, at det i praksis altid har godkendt disse planer. Det kan måske — det være sagt uden nogen form for malice — have medvirket til at sinke den endelige vedtagelse af planerne, så jeg kan ikke se, at der skulle være noget i vejen for at ophæve dette udvalg, og hvis man skulle se rent forfatningsretligt på det — og det ved jeg man i mange tilfælde gør og gerne vil gøre fra venstres og det konservative folkepartis side — må det vel være rigtigt at ophæve det, fordi det betyder en sammenblanding af principper, man ellers gerne vil holde adskilt, en sammenblanding af lovgivningsmæssig og administrativ myndighed.

Jeg skal om ophævelsen af erstatningsbestemmelsen i § 15 a i lov om byplaner og om § 14 i lov om byregulering ikke gøre mange bemærkninger. Jeg ser dem først

og fremmest i sammenhæng med de ændringer til naturfredningsloven, vi skal behandle senere i dag, og skal da gøre nogle mere udførlige bemærkninger om dem. Jeg vil dog gerne over for den kritik, der er fremført, sige, at efter mit partis opfattelse er der her, når man sammenholder det med ændringerne i naturfredningsloven, tale om en generel rådighedsindskrænkning, som efter dansk ret ikke er erstatningsberettiget.

Til sidst blot et par bemærkninger om den adgang, der åbnes til i visse specielle og nøje udformede tilfælde at foretage ekspropriation ud over den adgang til ekspropriation, som allerede findes i byplanloven. Jeg finder, at denne adgang til i ganske særlige tilfælde at ekspropriere er rigtig netop ud fra det samfundøkonomiske synspunkt, at skal man have den bedst mulige udnyttelse af de investeringer, man foretager, vil det i visse situationer være i samfundets interesse, at der kan foretages ekspropriation netop hvor, som det udtrykkes i loven, det er af væsentlig betydning for det offentlige at råde over ejendomme for at fremme en byudvikling i en hensigtsmæssig tidsfølge. Jeg tror, at med denne formulering vil ekspropriationsbestemmelsen kunne være gavnlig. Jeg håber som det ærede medlem hr. Ove Hansen, at den meget sjældent vil blive bragt i anvendelse, men jeg tror, det er rigtigt, at man giver kommunerne denne adgang.

Jeg skal på mit partis vegne anbefale de tre lovforslag.

Arne Larsen: De foreliggende lovforslag går stort set ud på at finde frem til den mest hensigtsmæssige og for samfundet bedste måde at anvende landets jord på. Jord er ved at blive en mangelvare især i byudviklingsområder; det har medført mange uheldige konsekvenser, hvoraf jordspekulationen er den alvorligste og for samfundet mest skadelige. En uhørt og meningsløs prisstigning har fundet sted, som har virket inflationsfremmende og fordyrende på alt byggeri af såvel boligmæssig som